

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Drømmen om kvinden (novellen)

Citation: Hjortø, Knud: "Drømmen om kvinden", i Hjortø, Knud: *Drømmen om kvinden*, 1928, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_15-shoot-idm139645821458224/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drømmen om kvinden

blevet sådan efter en anden ordning end på jorden, ingen mand har her haft sin hånd i noget af det, og er en mand engang for alvor kommet til at se på himlen, kan hans øjne blive hængende dær med en undren, der er både lang og dyb. Han er inde i en anden verden, der på een gang er virkelighed og drøm.

Henrik mødte tre unge kvinder, han stansede dem og spurgte: Har I ikke set Helene? Hun havde en blomst i i håret og en blomsterkrans i den højre hånd. Hun var ganske ung, ikke helt voksen, og hun var meget alvorlig.

De tre svarede: Nej, hende har vi ikke mødt. Vi har nok set en Helene, men hun var helt voksen, hun smilede, og hun havde en guldring på den højre hånds ringfinger, men ingen blomsterkrans, som du siger. Men så må den Helene, vi har mødt, vel ikke være din Helene.

Henrik takkede de tre unge kvinder og gav sig til at løbe. Det varede ikke længe, før han så en skikkelse, der stod et stykke borte og ventede med ansigtet imod ham. Det slog ham med det samme, at sådan kunde kun een i alverden stå og vente på ham. Det var Helene. I samme øjeblik hun så, han kendte hende, stod der et stort smil på hendes ansigt. Det var, som om selve den lysende aftenhimmel havde gjort hendes ansigt til en del af sig selv. Lys var der over hendes hele skikkelse, dæmpet, inderligt og dybt. Henrik løb til. Han vilde være ved hende i eet sæt, gribe hende i sine arme og rive hende ind til sig. Han løb i lange spring, og jorden tog ikke som ellers hårdt imod, den syntes selv at være blevet lettere. I næste øjeblik stod han hos hende, det voldsomme løb havde taget smilet af hans ansigt, men hun stod og ventede ham uforandret smilende, og Henrik blev stående foran hende, og dær blev han. Hun var ikke bange for ham,

heller ikke ophidset som han. Hun forudså vel ikke, hvad han havde tænkt at gøre, så gjorde han det heller ikke. Hun rakte ham en hånd, han tog den og så en bred guld-ring på den. Straks efter begyndte hun langsomt at gå.

Å, Helene, sae Henrik, — jeg trængte sådan til at se dig igen.

Hun smilede, ikke spottende, hun var over den alder, da den unge kvinde dækker sit smil med spot, for at det ingenting skal røbe. Hendes blik afdækkede tanker, der hidtil var skjult for ham selv, og han blev ved:

Det er sandt nok, at jeg ikke har tænkt meget på dig i flere år. Jeg har jo haft så meget andet at tænke på, men i det øjeblik du var i mine tanker, så var der heller ikke andet end dig. — Han så på hende, gav hende hendes smil igen: Jeg siger ikke mere, end hvad sandt er. Det vilde jeg jo heller ikke have noget ud af overfor dig.

Nej, ingenting, svarede Helene.

Henrik spurte: Er du lykkelig, Helene?

Det svarede hun kun på med sit smil, og så sae hun: Du er lykkelig.

Ja. Jeg er tilfreds, sae Henrik. Jeg har fået alt, hvad jeg havde ventet og mere til. Hvis det er lykken, Helene. Men hvis nu lykken er noget helt andet. Se, nu har jeg mødt dig, bliv hos mig, Helene.

Henrik, du taler som en tåbelig, lille dreng. Du har stillet dit regnestykke op og fået det rigtigt. Nu griber du tavlen, hvor der står rigtigt på, og vil til at viske det hele ud og skrive et andet stykke op, som du ikke engang har en sikker opskrift til og ikke véd, om du kan regne. — Men se, hvor himlen nu bliver rød. Det er, fordi skyerne skilles ad.